

VYŠŠÍ ODBORNÁ ŠKOLA MISIJNÍ A TEOLOGICKÁ

FIKTIVNÍ DOPIS:
PŘEŽITÍ NA MISIJNÍM VÝJEZDU

VYPRACOVAL:	ING. DAVID KUČERA
OBOR:	MISIJNÍ A TEOLOGICKÁ ČINNOST
FORMA STUDIA:	PREZENČNÍ
ROČNÍK:	2

KOLÍN, DUBEN 2013

Milý Malcolme,

těší mě, že se Ti líbí má píseň Sprchuju se strašně rád. A tento svůj názor v písni jsem nezměnil ani po tom slavném misijním výjezdu, o kterém jsem Ti zatím v krátkosti psal. Z původních šesti dní jsme museli zůstat v Rovinji celé tři měsíce, protože diktátor Stojan Jakotič se ujal vlády a vyhlásil stanné právo, aby zamezil demonstracím. V určité hodiny platil zákaz vycházení s hrozbou trestu smrti. Nežádoucí rovněž bylo pohybovat se venku ve trojicích a větších skupinách. V malé modlitebně nás bylo 18 na jednu sprchu a záchod. Samozřejmě jsme se nechtěli vzdát naší vize evangelizovat, a tak jsme zintenzivnili modlitby za vzniklou situaci. Od modliteb nás neodradila ani poprava místních odvážlivců, kteří byli postříleni několik metrů od naší modlitebny, protože vykřikovali něco ve smyslu „Stojan Jakotič ať je rychle pryč!“

Ulice byly prosáklé strachem a zoufalstvím, nikdo moc nevycházel ven ani ve dne. Hrozba smrti totiž číhala na každém rohu, protože o vojácích SSJ (Strana Stojana Jakotiče) je známo, že rádi činí z živých cílů mrtvé cíle. Proto jsme celý týden raději nevycházeli vůbec na ulici a modlili se. Modlitba byla hlavní činností všech dní, nicméně jsme museli začít řešit i záležitosti týkající se našich fyzických těl. Zásoby jídla nám brzy došly, stejně tak i čisté prádlo. Každou chvíli bylo venku slyšet výstřely a křik, takže jsme se neodvažovali ani dojít si do obchodu pro jídlo. Voda nám však tekla z kohoutku. Několik dní jsme neměli co jíst, což nás vedlo k naléhavějším modlitbám o zázrak. A Bůh nás vyslyšel! Stalo se to takto:

Asi 10 dnů po vyhlášení stanného práva nám někdo uprostřed noci potichu klepal na okno. Vzbudil jsem se a se strachem jsem šel zjistit, kdo to je. Když jsem se přiblížil k oknu, dotyčný si baterkou posvítil do obličeje a já poznal, že je to Jirka Dohnal. Plný údivu jsem ho pustil dovnitř. Všichni už byli vzhůru a ptali se, co se děje. Někdo chtěl rozsvítit, ale Jirka ho okřikl, aby bylo zhasnuto, protože by to světlo mohlo přilákat pozornost z venku. Časem jsme si na tmou zvykli. A Jirka začal vyprávět:

„Když jsem se modlil, vnímal jsem jasný pokyn od Pána, abych vám sem donesl prací prášek a šňůru. Je vás tady 18 a potřebujete si občas přeprat minimálně

spodní prádlo. Venku je to hodně nebezpečné, vojáci SSJ stojí snad na každém rohu a vyhlíží, do koho by se mohli strefit. Nebýt Boží ochrany, jistě bych sem nedošel. Během cesty sem jsem několikrát musel projít v těsné blízkosti vojáků, ale žádný z nich si mě nevšiml. Chvála Pánu! Co se týče jídla, přijal jsem od Boha, že se máte dál modlit a vytrvat, a On se o vás postará.“

Jirkova návštěva pro nás byla velkým povzbuzením. Holky se dobrovolně nabídly, že se ujmou praní i klučičího prádla (v umyvadle), kluci navrhli, že holkám poskytnou delší dobu v koupelně pro sprchování a líčení. Holky se v koupelně střídaly během dne, kluci se sprchovali večer či ráno, každý většinou obden. Všichni se snažili chovat se nesobecky – dle mého názoru na to měla vliv ta intenzita modliteb.

Asi 7 dní po Jirkově návštěvě měl někdo během modliteb vidění, abychom další noc nechali okno do modlitebny pootevřené. Zachovali jsme se podle toho vidění. Druhý den ráno jsme nevěřili vlastním očím – pod okny bylo 18 krabic od pizz a v každé z nich pizza jiného druhu! 14 dní jsme pili jenom vodu, takže jsme se všichni s chutí do pizz pustili. Každý se chopil té, co byla na řadě, nikdo neřešil, kdo kterou pizzu má, protože touhou každého bylo zahnat hlad. Během dopoledne byly všechny pizzy snězeny. Během jídla jsme se bavili o tom, jak je možné, že se sem pizzy dostaly. Buď nějaký odvážlivec, nebo sám Bůh? Druhá možnost nám přišla pravděpodobnější.

Od toho dne jsme každé ráno nacházeli nové krabice s pizzami, staré krabice včetně případných zbytků do dalšího dne jednoduše zmizely. Pouze o nedělích žádné pizzy nebyly. O nedělích se ani nepralo, ale postupně jsme přišli na to, že bychom se mohli střídat v kázáních. Dokonce jsme pak i začali chválit Pána s kytarou, protože nikdo už nepochyboval o Boží ochraně.

Tímto způsobem jsme fungovali následující dva a půl měsíce. Každý den jsme Bohu děkovali za péči a ochranu. Dalším zázrakem bylo to, že prací prášek vůbec neubýval. Zjistili jsme, že žehlení je zbytečné, holky se dokonce přestaly líčit a mnohem více začaly oceňovat verš z Přísloví, že radostným srdcem krásní tvář (Př 15,13). Kluci se začali chovat více gentlemany a na modlitbách s ještě

větší horlivostí volali k Pánu o změnu celé politické situace. A jak jsme se dostali domů?

Asi týden před koncem se zintenzivnily boje na ulicích, okolní národy pronikly na území Chorvatska a podařilo se jim svrhnout režim Stojana Jakotiče. Mezi vojáky jsme poznali i ty z Čech. A Bůh to vedl tak, že skupina českých vojáků zaklepala na dveře modlitebny, protože se jim prý zjevil anděl a řekl jim, že tady dostanou jídlo. Od rána nám bylo divné, proč je pod oknem více krabic pizz než obvykle. A hle, odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Vojáci nás informovali o celé situaci a pak zařídili, aby nás auta dovezla domů. Cestou jsme řidičům vyprávěli svědectví a oni pak začali chodit do církví v jejich městech, tolik je to zasáhlo!

Srdečně tě zvu k nám domů na návštěvu (klidně přijed' na týden), moc rád bych tě po tak dlouhé době viděl a zjistil, co je nového u Tebe.

S pozdravem

David